

drag har stadig været $\frac{1}{4}$ af den samlede Præmie fra de andre Parter eller $\frac{1}{5}$ af det hele.

Ved at Præmien er forholdsvis stor for løse Arbejdere søger man at tilskynde Arbejdsgiverne til saa vidt muligt at anvende faste Folk.

Der er efter Hovedloven af 1920 givet Regeringen Ret til i Tilfælde af Fondets Insolvens at nedsætte Ydelserne; endvidere findes der Bestemmelser om Regulering af Præmierne efter 7 Aars Erfaringer.

Der gives højst 1 Uges Understøttelse for hver 6 Ugers ydet Bidrag. Arbejdere, der har betalt mindst 500 Ugepræmier, faar, naar de bliver 60 Aar, tilbagebetalt, hvad deres Indskud udgør mere end modtagne Understøttelser.

I Tilfælde af Arbejdsløshed maa Arbejdsløshedsbogen deponeres paa Arbejdsanvisningskontoret. Understøttelse gives efter 1920-Loven efter 3 Dages Arbejdsløshed og i højst 15 Uger i et Forsikringsaar. Efter den sidste Lov er Ventetiden en Uge, men der kan nu gives Understøttelse i højst 22 Uger indenfor hver af Perioderne Marts—November 1921 og November 1921—Juli 1922.

Med Hensyn til Betingelserne for at faa Understøttelse kan nævnes, at den arbejdsløse har Lov til nægte at modtage „et Tilbud om Beskæftigelse i det Distrikt, hvor han sidst var beskæftiget paa sædvanlig Maade, til en lavere Løn eller paa mindre gunstige Betingelser, end han almindelig har opnaaet i sin sædvanlige Beskæftigelse i det paagældende Distrikt, eller vilde have opnaaet, hvis han var vedbleven at være saaledes beskæftiget, eller et Tilbud om Beskæftigelse i et andet Distrikt til en Løn, der er lavere, eller Betingelser, der er mindre gunstige end de, der almindelig følges i det paagældende Distrikt ved Overenskomst mellem Foreninger af Arbejdere og Arbejdsgivere, eller hvis saadanne ikke findes, de, der almindeligt anerkendes i det paagældende Distrikt af gode Arbejdsgivere“.

En Arbejder, der er bleven afskediget paa Grund af daarlig Opførsel, eller frivillig har forladt sin Beskæftigelse uden gyldig Grund, mister Retten til Understøttelse i 6 Uger, et Tidsrum, der dog kan nedsættes indtil 1 Uge.

Afgørelser træffes i første Instans af Forsikringens Embedsmænd, men kan herfra appelleres til paritetiske Raad og fra disse til en Voldgiftsmand (Umpire) for hele Riget.

Med gennemsnitlig $1\frac{1}{4}$ Mill. arbejdsløse — eller godt 10 pCt. af de forsikrede — regner man, at den nuværende Lov vil medføre en Udgift for Staten paa ca. 16 Mill. £ i Aaret fra Juli 1921 til Juli 1922.

Forsørgelse.

Da det ikke var muligt straks ved Vaabenstilstanden at faa de mange arbejdsløse — specielt de hjemsendte Soldater — ind under Forsikringen, indrettedes i Tilknytning til denne en særlig Forsørgelse eller Ret i Forsikring helt eller delvis uden forudgaaende Præmiebetaling, der i Maj 1919 omfattede $1\frac{1}{4}$ Mill. Personer, og som endnu delvis var i Kraft i Begyndelsen af indeværende Aar.

Foruden efter Fattigloven er der ogsaa ydet Hjælp efter en Lov af 1905, som navnlig giver Bestemmelser om Igangsættelse af lokale Nødsarbejder. Denne Lov, der er bleven kritiseret stærkt paa Grund af et vist Fattigvæsensspræg og det mindre værdifulde Arbejde, man til Tider lod de arbejdsløse udføre, har nu ikke saa stor Betydning.

Igangsættelse af Arbejde.

Der er i det sidste Halvaar sat store Arbejder i Gang. Ved Omlægning af Hovedlandevejene, navnlig i Londons Omegn, beskæftigedes i April 20,000 Mand. Et lignende Antal beskæftigedes ved Reparation af bestaaende Veje.

I 1920 fremsatte Regeringen Planer om Bygning af 1 Mill. Boliger, hvorved bl. a. fhv. Soldater skulde beskæftiges som „voksne Lærlinge“ eller med enkelte faglærte Arbejdere som Instruktører. Fra Fagforeningernes Side har der været Ængstelse for, at dette skulde føre til en Overfyldning af de paagældende Fag. Planerne er iøvrigt i den sidste Tid bleven stærkt indskrænkede og antages ikke i den kommende Tid at faa større Betydning for Afhjælpning af Arbejdsløsheden.

Til Fremme af andre kommunale Arbejder er der stillet 3 Mill. £ til Raadighed for en særlig Komité. Til denne er indtil April indgaaet Ansøgninger fra lokale